

[Waldorff]

travlt. Det betyder, at det nogle gange går galt. Hr. Bernhard Baunsgaard mente, at vi havde forhindret den brede diskussion om børnepolitikken ved at splitte vores forslag op. Det ligger faktisk sådan, at det ikke er særlig længe siden, vi havde en diskussion om børnekommissionens betænkning, hvor vi netop havde al mulig lejlighed til at tage den brede diskussion. Brede diskussioner er meget godt. Det, der kan være i vejen med dem, er, at man aldrig nogen sinde får diskuteret de konkrete forslag, og det synes jeg at hr. Bernhard Baunsgaard i stedet for skulle have benyttet lejligheden til her.

Det andet hovedpunkt, jeg ville sige noget om, er: hvem skal egentlig varetage børnenes kulturinteresser? Hr. Brøndsted m. fl. slog meget på, at det er familiens opgave. Der er jeg meget enig i det og synes, det var fint, det, fru Ingerlise Koefoed sagde om familiernes funktion. Det er virkelig sådan, når man hører de borgerlige, at man slet ikke kan genkende den familie, der tales om. Man er på en eller anden måde sat 50 år tilbage, hvor der i en helt anden udstrækning faktisk eksisterede noget, der kunne kaldes en familie. Problemet i dag er, at kernefamilien er tømt for indhold. Bl. a. var kernefamilien tidligere knyttet til arbejdsmæssige opgaver, især hvis man ser på, hvordan bondefamilien fungerede og måske delvis stadig væk fungerer. Der var familieaktiviteterne også knyttet til opretholdelse af livet, i det hele taget organisering af tilværelsen.

Lad mig gøre det nuanceret og i hvert fald sige, at den typiske byfamilie med to udearbejdende forældre overhovedet ikke har den funktion i forhold til børnene, man har kendt tidligere, og ingen chance har for at få det igen, fordi samfundet er fuldstændig omstillet. Familien er i virkeligheden død. Det er det, vi er nødt til at forholde os realistisk til. Man kan lide det eller ej, men det er sagen. Det betyder i hvert tilfælde, at vi ikke, som de borgerlige siger, kan tage afstand fra statslige og kommunale aktiviteter på kulturområdet med henvisning til, at der er tale om nogle opgaver, som bør være forældrenes.

Jeg mener i virkeligheden, at løsningen ligger et tredje sted, nemlig i at sige: ja men børnenes kultur er først og fremmest noget, de selv må tage sig af. Det, vi kan gøre, og det, forældre kan gøre, er at give børnene

rammer, som er så gode som muligt, og sådan at vi får fat i de mange grupper af børn, som er underprivilegeret på mange forskellige måder, også kulturelt underprivilegeret, og som er svære at nå, også igennem sådanne generelle virkemidler. Jeg mener også, man kunne tage en diskussion om, hvordan man kunne komme lidt længere i et forsøg på at undgå, at de grupper, vi altid taler om, også bliver tabere, når vi taler om kulturpolitik.

Nu er min taletid ved at være forbi, og jeg vil bare slutte af med at sige, at vi i hvert tilfælde vil forsøge at få udmøntet den igen velbegrundede velvilje i noget konkret, og i øvrigt sige tak for debatten.

Brøndsted (V):

Det er jo meget rart, når hr. Waldorff påstår, at ens liberale synspunkter er en røst fra graven. Når hr. Waldorff taler, virker det faktisk sådan; hvad ikke er dødt, skal i hvert fald dødes, det skal dræbes hurtigst muligt. Familien må ikke eksistere, det passer ikke helt ind i VS' program og tænkemåde.

Jeg nævnte netop et eksempel, hvor jeg synes, vi på en meget god måde ser, at der er vældige muligheder for den moderne familie, der bor i lejlighed eller parcelhus i et byområde. Hvad er det ikke for muligheder, der ligger i den bevægelsesfrihed, man har, muligheder for at tage ud og opleve sammen og se sammen? Man har 5 ugers ferie, man har fri i weekender, der ligger en vældig mulighed i det moderne samfund, i bysamfundet, for at leve et liv sammen med sine børn. Og der er en vældig mulighed for med offentlige eller private transportmidler at komme ud til de steder, hvor man kan opleve samvær og fællesskab med andre mennesker og møde forskellige former for kulturværdier.

Derfor synes jeg, det er urimeligt at sige, at det er det offentlige, der hele tiden skal lave tingene, for det bliver aldrig kultur. Det bliver aldrig kultur, hvis vi forlanger, at det bare er ting, der skal være der, og der ikke er nogen til at gøre tingene til kultur, så man oplever tingene, så de får livsværdi. Vi måtte meget hellere tale om, hvordan vi gør den danske familie aktiv igen, hvordan vi gør de mennesker, der sætter børn i verden, forståeligt, at der er en meget stor opgave. Det er ikke nok at give børnene liv, de skal også gives kultur. Derfor vil jeg meget hellere